

“La música d’en Salvador és sincera, exuberant, generosa...”

Per Martí Marimon Aguadé

La música d’en Salvador és sincera, exuberant, generosa... o sigui com és ell mateix. A més, té aquesta particularitat tan addictiva de les obres escrites amb ofici: res hi és sobrer, tot hi és com per naturalesa i sense imposició, com si després de cada nota, en qualsevol món possible, només pogués venir-hi la següent, fins i tot quan això signifiqui un gir inesperat. A això, sumem-hi l’emoció d’una estrena, un escenari incomparable... no puc imaginar-me res millor per copsar aquest “no sé què” inabastable d’una figura com Llull. En Llull sempre hi ha quelcom que se t’escapa, i alhora tot és fam de clarificació. És una incitació al viatge, i viatge és diàleg, és llengua, lògica i fe salada pel Mediterrani, il·luminada asprament en l’advent d’una cultura. És sobretot un amor a les conviccions, tan sincer com la música que hem estrenat, i és la mateixa convicció que ens il·lumina els ulls cada cop que obrim una partitura nova... Podríem dir que és una triple comunió! L’erudició està bé, però per a mi la música no tindria sentit si ningú sentís ni que sigui una vegada aquest moment fora de tot llenguatge. Això ho és tot per a un cantaire, i cantar a l’Orfeo és això i molt més.